

[Hasle.]

var den Koldsindighed, hvormed han saa paa det Faktum, at Konverteringen var brudt sammen. For den, der nøje har fulgt Begivenhedernes Gang, er dette for saa vidt ikke overraskende. Man har kunnet spore en ganske tydelig Divergens mellem Socialdemokratiet, repræsenteret ved Statsministeren, paa den ene Side og det radikale Parti, repræsenteret ved Indenrigsministeren, paa den anden Side. Den Varme og Interesse, hvormed Konverteringssagen har været omfattet af den højtærede Indenrigsminister, er blevet gengældt med en kold Skulder af den højtærede Statsminister. Det var i Virkeligheden en skarp Kritik, den højtærede Statsminister udtalte over for de Mennesker, der har pustet Konverteringssagen op til et eventyrlig højt Plan, og det blev yderligere understreget ved, at Statsministeren vurderede det Resultat, man kunde naa ved Konverteringen, meget lavt. Dette indeholder jo en meget skarp saglig Kritik af det radikale Parti og ikke mindst af den højtærede Indenrigsminister. For hvem er det, der har pustet Konverteringssagen op til eventyrlige Højder? Ingen her i Landet vil være i Tvivl om det: det er Det radikale Parti, ledet af Indenrigsminister Dahlgaard.

Jeg er i og for sig glad ved den højtærede Statsministers Udtalelser. De bringer denne Sag ned paa Jorden, hvor mit Parti stadig har søgt at placere den, men under stadig Kamp med den højtærede Indenrigsminister. Naar nu Statsministeren har dette nøgterne Syn paa Konverteringssagen, maa Statsministeren ogsaa have gode Forudsætninger for at forstaa det konservative Synspunkt, nemlig at en Konvertering vilde vi gaa med til, hvis den kunde opnaas ved rimelige Ofre; men at sætte Landet økonomisk paa den anden Ende for at opnaa denne Rentelettelse det vilde vi ikke være med til. Jeg forstaa, at dette Synspunkt har faaet Statsministerens Godkendelse. Det er blot Skade, at Statsministeren ikke har givet kraftigere Udtryk for denne Opfattelse før i Dag, saaledes at han i rette Tid kunde have slaet koldt Vand i Blodet paa sin Indenrigsminister, hvorved Indenrigsministeren og Rigsdagen vilde have undgaet at være placeret i den Situation, hvori Indenrigsministeren har placeret os i Dag.

Statsministeren udtalte dernæst, at det var urimeligt at stille et Mistillidsvotum til en Minister, naar han, presset af et Udvalg og daarligt udrustet, indlader sig i Forhandling med Pengeinstitutterne og derefter ikke kan gennemføre Sagen. Statsministeren maa have faaet en meget daarlig Underretning fra dette Udvalg. Vi Konservative har i hvert Fald ikke presset Indenrigsministeren paa nogen Maade. Ja, vi har maaske udøvet en vis Pression paa ham i en enkelt Retning, nemlig i Retning af, at han i Tide skulde søge at orientere sig over for Banker og Sparekasser, men den Pression stod Indenrigsministeren meget let for. Sagens Kærne er den, at det Forslag, Indenrigsministeren gik til Pengeinstitutterne med, det havde han accepteret, og dernæst, at Banker og Sparekasser ikke paa noget Tidspunkt har kritiseret den lovtekniske Side af Sagen; ikke paa noget Tidspunkt har de sagt: det Lovgrundlag, Indenrigsministeren er kommet til os med, kan vi ikke bruge. Det Argument er overhovedet ikke anvendt i Diskussionen. Der er sagt: de økonomiske Forudsætninger for en Konvertering er ikke til Stede, men der er ikke sagt til Indenrigsministeren: „gaa tilbage til Udvalget med det Forslag og faa det lavet om paa de og de Punkter.“ Det er nemlig udelukkende den økonomiske Baggrund, der har manglet. Men skønt denne økonomiske Baggrund manglede, sad Indenrigsministeren og forhandlede med Udvalget og fik det til at forpligte de 4 store Partier til en bestemt Lovgivning, en Lovgivning, som det altsaa viste sig umuligt økonomisk at gennemføre. Det er dette, der er Sagens Kærne; Statsministeren syntes ikke at have faaet fat paa denne Kærne, hvad der er saa meget mærkeligere, som det er det, der staar i Dagsordenen.

Jeg har dernæst nogle Bemærkninger til Indenrigsministeren. I den historiske Gennemgang af Konverteringssagen hævdede Indenrigsministeren den Opfattelse, at en Konvertering over Pari af Landkreditforeningsobligationerne var umulig i Efteraaret 1933. Jeg er enig med Ministeren i denne Opfattelse, og jeg har tidligere mange Gange givet Udtryk for det. Den Udvej, vi dengang anviste, men som blev afvist med saa stor Foragt, var at begynde Konverteringen med de konverteringsmodne By-